

NOS JAZZGESCHIEDENIS 247 = ZONDAG 16.9.1984 = H 3 = 21.02-21.30
+++++

Hilversum 3, de NOS. De twee nu komende programmas worden volgende maand verplaatst naar de vrijdagavond. Die verplaatsing gaat in op vrijdag 12 oktober, de tijd is half 11 's avonds, de zender: H 4
Nu:

McR, NOS Jazzgeschiedenis 247. Vorige week hoorde u als tweede item de Thelonious Monk Blue Note-session van 21 november 1947, die eindigde met zijn compositie "Round about midnight", en toen voor het eerst door hemzelf voor de plaat gespeeld. De allereerste opname dateerde van 22 augustus 1944 toen de grote band van Cootie Williams deze ballad vastlegde met als ondertitel 'The spooky hour' bij die opname was Bud Powell de pianist. Cootie Williams heeft als zovele orkestleiders eenvoudig zijn naam achter de van Monk laten zetten als componist, toen Bernie Hanighen er een tekst op schreef en de titel "Round midnight" werd, kwam ook zijn naam erbij. Zo ging dat, zo gaat dat. De Cootie Williams-opname van "Round about midnight" was te horen in jazzgeschiedenis 193.

Nu de voorlopig laatste Thelonious Monk platen-session. Die was, ook weer voor Blue Note in New York City, op 2 juli 1948. Bij de pianist/componist op, bas John Simmons, op drums Shadow Wilson. Op vibrafoon Milt Jackson, geboren op 1 januari 1923 in Detroit, in '45 daar gehoord door Dizzy Gillespie die hem na zijn komst naar New York in zijn kwintet opnam, daarna was hij solist bij de big band van Gillespie. Lionel Hampton was de grote pionier, Milton Jackson speelde Bebop op de vibrafoon en werd de grondlegger van het moderne vibrafoonspel. In jazz wordt de vibrafoon ook als vribraharp aangeduid of vibes genoemd. Nadat Milt Jackson uit de grote band van Gillespie was gestapt werkte hij free lance in New York. Zo dus bij deze studio date van Thelonious Monk die begon met zijn "Evidence".

plaat 1 Thelonious Monk Quartet: "Evidence" (Thelonious Monk)
B/4 - 3:08 - Blue Note 1509

"Evidence" dat Monk bouwde op het accoordschema van "Just you, just me". En om even helemaal precies te zijn: dit was het eerste instrumentale stuk van de session, in de eerste twee werd gezongen door Kenny Hagood.

Nu achter elkaar twee takes van "Misterioso", de eerste werd destijds als master uitgebracht. Het motiefje waar het stuk op gebouwd is werd al in 1923 gespeeld door Fletcher Henderson, op 23 april bij "Mama's got the blues" ~~Van~~ Bessie Smith. "Misterioso".

plaat 2 Thelonious Monk Quartet: Misterioso (Thelonious Monk)
B/3 - 3:19 - Blue Note 1510

plaat 1 Thelonious Monk Quartet: Misterioso (Thelonious Monk)
B/3 - 2:46 - Blue Note 1509

"Misterioso", master take en alternate take. Ook het volgende Monk stuk was eerder voor de plaat gespeeld door de big band van Cootie Williams, al op 1 april 1942 en onder de oorspronkelijke titel: "Fly right". Het gaat om "Epistrophy".

plaat 2 Thelonious Monk Quartet: Epistrophy (Thelonious Monk, Kenny Clarke)
B/2 - 3:05 - Blue Note 1510

"Epistrophy", als mede-componist wordt hier drummer Kenny Clarke genoemd waarmee Monk in het begin van de jaren veertig speelde in Minton's Playhouse. ^{ook} Achter het laatste stuk staat niet alleen Monk als componist vermeld, maar ook tenorsaxofonist Coleman Hawkins. "I mean you".

zelfde Thelonious Monk Quartet: I mean you (Thelonious Monk, Coleman Hawkins)
A/4 - 2:45 - idem

"I mean you", het Thelonious Monk Quartet voor Blue Note in New York City, 2 juli 1947, met Milt Jackson-vibrafoon, Thelonious Monk=piano, John Simmons-bas, Shadow Wilson-drums. Pas drie jaar later zou Monk weer met een eigen groep platen maken, in '50 werkte hij mee bij een Dizzy Gillespie/Charlie Parker-session van Norman Granz. Daarom ging ik even voorbij de 31 december 1947-datum die ik nu aanhoud voor de eerste drie jaren Bebop.

In de vorige geschiedenis hoorden we "Round about midnight", aan het begin van deze releveerde ik nog even dat Cootie Williams die ballad in '44 voor de plaat speelde en dat Bud Powell toen de pianist was. Daarom nu de eerste Bebop-pianist pas excellence: Earl Powell, 27 september 1924 in New York geboren. Zijn vader en grootvader speelden piano, ook zijn jongere broer Richie, die verongelukte in 1955 met de auto waarin ook trompettist Clifford Brown zat. Bud werd op zijn 15e beroeps pianist, hij speelde o.a. met Valaida Snow, hij kwam bij Minton's en Monroe's en daardoor in contact met de eerste boppers, hij werkte bij Cootie Williams zoals te horen in de 1944-opnamen die ik gebruikte in deel 193 van de NOS Jazzgeschiedenis.

Daarna was Powell te beluisteren met de Charlie Parker All Stars, session van 8 mei 1947, verdeeld over nummer 236 en 237. We gaan nu naar een Dexter Gordon kwintet-session voor Savoy in New York City, 29 januari 1946. Ook deze tenorsaxofonist was al enige keren te horen in de geschiedenis: bij Louis Armstrong, 1944, in deel 191, uit datzelfde jaar de big band van Billy Eckstine, deel 197, en met een eigen groep uit 1943 in deel 219. Bij de nu volgende opnamen was hij op een maand na 23, één jaar ouder dan pianist Bud Powell. De tweede blazer is trompettist Leonard Hawkins, bas en drums kennen we van vele Charlie Parker-sessions: Curley Russell en Max Roach. Eerste stuk, een blues van Dexter Gordon: Long tall Dexter".

plaat 3

Dexter Gordon Quintet: Long tall Dexter (Dexter Gordon)

A/7 - 3:01 - Savoy SJL 2211

en hoe Gordon Lester Young als model ha "Long tall Dexter", u hoorde de master take, Het tweede stuk, waarmee ik nu afsluit, staat op naam van en Dexter Gordon en Bud Powell "Dexter rides again".

zelfde

Dexter Gordon Quartet: Dexter rides again (D.Gordon, Bud Powell)

A/8 - 3:12 - idem

"Dexter rides again", het Dexter Gordon Quintet op 29 januari 1946 voor Savoy in New York City met Leonard Hawkins-trompet, Dexter Gordon-tenorsaxofoon, Bud Powell-piano, Curley Russell-bas, Max Roach-drum. Volgende keer nog één stuk uit deze session, dit was NOS Jazzgeschiedenis 247, MdR.

0 0 0 0 0

NA 121056

28:07

opn. S. P. S4